

מילכת הדויצחים

בהרעלת בעלה ספוגות-ארסן.

נאשמת מרי בנאר

הוציאה פחות כסף למטרות צדקה, הגדילה את תקציב המשתאות. ליאון התמרמר, איים לסלק את הגרמני — ומרי הייתה נאלצת להפעיל את הארסן גם נגדו.

לנוכח כל העובדות הללו דומה היה כי משפטה של מרי בנאר יהיה קצר ונמרץ. אולם המשטרה לא הביאה בחשבון את עושיה הרב של החשודה ברצח. מרי שכרה עורכי דין מצויינים שניפצו את המשפט לרסיים סים עוד בראשיתו, הוכיחו כי ד"ר ברו, הרופא שבדק את הגופות, הינו ידידו הטוב של מפקד-משטרת-לודון, דורשו שתיערך בדיקה חודשה עליו מימחים בטיעוניהם.

דוקטור ברו היה מזועזע לשמע ההשמצות. הוא טען שאין הוא נוכח, שאין לו כל קשר עם משטרת-לודון, אולם עורכי הדין של מרי בנאר המשיכו בטענותיהם.

הפניות סוערות

עוד יותר מן הרופא זועזעו יושבי לודון עצמם. הם היו משוכנעים כי מרי בנאר אשמה, ובראותם כי סיכוייה לצאת בשלום מכל העניין הולכים וגוברים, עלתה חמתם עד להשחית. ברחובות העיירה הודבקו כרטיסים, שקראו לעריכת משפט לניצח ברובצחת. התושבים המנינו לפני בית העיירה וקראו: "מוות למרעילה! יחי דוקטור ברו! יוחי זרו המומחים המריסאיים לעירם!"

אותה שעה ניצל איש עסקים וריו את ההזדמנות, פתח מסעדה גדולה מול ביתה של מרי בנאר, תלה עליה שלט: "כאן אין מגישים ארסן!"

שאלות ילדותיות

המשפט הופסק, נתחדש רק השנה, לאחר שקבעו גם מומחי-משטרת-פריס, כי לא פחות משש מן הגופות מכילות כמויות של ארסן.

אם סניגוריה של מרי בנאר לא אמרו נואש, הם השתדלו לדחות את הדיונים ככל האפשר, הטיחו שאלות ילדותיות: הייתכן כי הארסן חדר לתוך הגופות מן הקרקע, או מזווי-הפרחים שהונחו על גבי הקברים? לאחר שבועות מספר של מאבק מילולי סו ער הסתיים גם שלב זה של המשפט בלא כלום. שרידי שלוש עשרה הגופות הועברו לבדיקות נוספות, ומרי בנאר שוחררה ב"ערבות."

יושבי לודון קיבלו התפתחות זו באי רצון. הם משוכנעים באשמתה של מרי, יודים עימם היטב כי מדהיית הדיונים לא תצמצם כל תועלת הצדק: כל בדיקה כימית נוספת של הגופות מפחיתה את כמות הארסן שבהן, מגדילה את סיכוייה של לוקרציה בור"גיה המדהינת לצאת זכאית.

"אילו היה הדבר מסור לדינו, אמר ב"מרירות אחד מאזרחי לודון, "היינו מחסלים את הפרשה אחת ושתיים — ממש כשם ש"חיסלו אבינו את פרשת הכומר, אורבין ג' אנדייה."

עדה פינטו

הרופא צחק, כאשר הואשמה מרי בנאר אולם חקירת המשטרה העלתה 13 גופות

גאת טוני הווארד

של ליאון, הצטרפה אל שלושת אויביה ה"מושבעים של מרי: מאדאם פינטו ובני מא"סיף.

בינואר 1949 חלתה האם. המחלה תוארה על ידי מרי כשפעת רגילה; אולם כל הסימנים טומים התאימו גם הפעם להרעלת-ארסן. כ"עבור יומיים כבר בכתה מרי מרות על קברה של הישישה, אשר הורשה לה את כל רכושה, איפשרה לה לבלות עם מאהבה באין מפריע.

עתה נתפתה מרי לנקום באויביה. טי"רת מונסנמייה עלתה באש בנסיבות מסתוריות, והאחרי מאסיף נאלצו לנדוד למקום אחר. כל יריביה של מרי בנאר קיבלו מכ"תבי איום בעילום-שם. ואחרון אחרון: ב"פברואר 1949 פרצו אלמונים ל"קרתה הקט"נה של מאדאם פינטו, ניפצו את כל הריהט המועטים.

התושבים לא הסתפקו

פקידת-הדואר ידעה היטב מי היו אותם אלמונים, וחמתה בערה בה. היא גילתה ל"משטרה את כל אשר נמנעה מלגלות עד כה. גיפתו של ליאון בנאר הוצאה מקברה, ונש"חה לבדיקה. תוצאת הבדיקה: בגופת המת נמצא כמות ארסן, שהיתה מספקה להמית שני בני-אדם.

מרי בנאר נכלאה בבית-הסיהר של פואט"ייה, היתה מסיימת את הקריירה שלה על הגרדום, אילו הסתפקו יושבי לודון בגופה מורעלת אחת. אולם יושבי העיירה נזכרו בכל קרוביה וידידיה של מרי, אשר מתו בנסיבות בלתי ברורות, לאחר שהורישו לה את רכושם. התייצבה: בשתיים עשרה גופות

עד זיוף מאסיף

נוספות, שהוצאו מקברותיהן, נתגלו כמויות שונות של ארסן.

אותה שעה ישבה מרי בבית-הסיהר, ניסתה להחמיר את מצבה ככל האפשר. היא היטיבה לשלוח מכתבי איום למשרדי מ"שלה שונים, ניסתה אפילו לשכור רוצחים שיחסלו את מאדאם פינטו והאחים מאסיף.

אופי אכזרי

פייר רוג'ר, השופט הצעיר, עליו הוטל לחקור בפרשת מרי בנאר, ראיין עשרות מיושבי-המקום, העלה את תולדות-החיים המלאות של החשודה ברצח.

מרי נולדה בשנת 1896 למשפחת האיכרים דבוי, בכפר קטן, בקרבת לודון. חבייה לבית-הספר התרחקו ממנה, שנאו אותה בגלל אופיה האכזרי ואי-יכולתה להבחין בין טוב לרע.

בשנת 1920 וויתרה מרי על חלומה להינ"ש לאחד מעשירי לודון, נישאה לדודנה"שחפן, אוגוסט אנטוני. אולם לאח"שבע שנות נישואין, בהן לא נולדו כל ילדים, חלה אוגוסט ושבק חיים. לדברי מ"מחי-משטרת-צרפת נתגלו כמויות ארסן גם בגופתו.

בחיר-ליבה השני של מרי היה ליאון בנ"

בשנת 1634 נתקפה העיירה הצרפתית ה"קטנה לודון על ידי שדים. נזירות יצאו מ"דעתן ללא כל סיבה נראית לעין. כד"חלב ותבניותיון החמיצו באורה מסתורי. המאר"רעות המורוים פסקו רק לאחר שהיעלה על המוקד הכומר המקומי, אורבין גראנדייה, יפה-התיאר והתף מכל-פשע.

כיום שבו השדים ותקפו את לודון, אלא שהפעם יש להם דמויות מוחשיות ביותר: בת"אכרים בשרנית בשם מרי בנאר, ושלוש עשרה נחיות ספוגות ארסן, שנחשפו בבית-הקברות המקומי.

מרי בנאר הועמדה לדין פעמיים באש"מת רצח: בפעם הראשונה בשנת 1952, נאשמה בהרעלת 13 איש; בפעם השנייה, ב"מרס השנה, נאשמה בהרעלת 6 איש. אולם שני המשפטים נסתיימו בלא-כלום מחוסר"הוכחות. מרי שוחררה בערבות, מחכה עתה למשפטה השלישי, בין כתליו העבים של מנזר, תדחק מועמם של בני-לודון תקופי השדים.

שתי שמועות

פרשת מרי בנאר החלה ב"23 לאוקטובר 1947, כאשר היה בעלה השני, ליאון בנאר, מועל על ערש מותו, בקומה השנייה של ביתם המרוחה. עד לאותו יום היו ליאון ו"מרי ידועים כאזרחים האמידים והחסודים ב"יחור של לודון. רק שתי שמועות העיבו על שמה הטוב של המשפחה: התהלכו שמו"עות על קשריה של מרי עם שבוי מלחמה גרמני, ושמועות הורסניות עוד יותר על מותם המסתורי של עשרה מבני משפח"תה.

בין אלה שבאו להיפרד מליאון הגיוסס היתה גם פקידת-הדואר קטנת-הקומה, מא"דאם פינטו. היא שהתה, בחדרו של הגיוסס דקות ספורות, אחר פיצוץ ורצה לביתו של הרופא המקומי.

"דוקטור!" קראה, "ליאון בנאר סיפר לי זה עתה כי מרי הרעילה אותו. הוא סיפר שהיא שפכה אבקה לבנה לתוך המרק שלו." הרופא ניסה להרגיע אותה, אמר לה ש"ליאון חולה במחלה אנושה, ולא היתה כל אפשרות להרעילו. אולם היא לא נרגעה אפי"לו בעת הלוחית של בנאר, כאשר ראתה את מרי שופכת דמעות כמים.

מה היה עליה לעשות? לשמור את הסי"ד האיום? או להודיע לשלטונות? לבסוף מצאה פקידת הדואר עצה: היא תפנה אל האחים אוגוסט וזיוף מאסיף, המתגוררים בסירת מונפנסיה הסמוכה. הם אנשים מש"כילים, הם יאמרו לה מה לעשות.

זיוף מאסיף כבד-האוזן, ואחיו אוגוסט, המטורף במקצת, שמעו את סיפורה של מאדאם פינטו ועיניהם רחבו מתדהמה. הם מיהרו לעיין באנציקלופדיות, אשר בספרי"תם, ותמהוים גדל עוד יותר: הסימפטומים שתוארו על ידי מאדאם פינטו התאימו לכל סימניה של הרעלת-ארסן. שני האחים ו"הפקידה נחמוזו לשגר מכתב לשלטונות.

היה זה משפטה הראשון, הבלתי רשמי, של מאדאם בנאר. אולם משפט זה נסתיים במהרה. כאשר פתחה המשטרה בחקירה, זכרה מאדאם פינטו את ידידותה הארוכה עם מרי, והכחישה הכל. האחים מאסיף נח"שבו בעיני הכל למטורפים. העניין היה מסי"תיים בשלום, אילו לא השתוקקה מרי בנאר לנקום בחשונים.

מכתבים בעילום שם

לאחר מיתו של ליאון הפכה מרי לאשה העשירה ביותר בלודון. דומה היה כי היא תוכל לחיות בנעימים עם מאהבה הגרמני הצעיר. רק דבר אחד העכיר את רוחה: אמה הזקנה, מאדאם דבוי ראתה את הגרמני בעין רעה, התייחסה בחשד לנסיבות מותו